

Nr 277.

Av herr **Gustafsson** i Lekåsa, *angående avveckling av systemet med riksarbetarna i skogsbruket.*

I ändamål att tillföra skogsbruket ytterligare arbetskraft och därigenom öka produktionen av ved har staten under senare tid bedrivit en viss subventionsverksamhet, innebärande att arbetare från industrien, s. k. riksarbetare, vid utförande av avverkningsarbete ägt uppbära mycket betydande belopp utöver den ordinära ackordsbetalningen för huggningen. Enbart bidragen ha i vissa fall motsvarat ungefär den dagsförtjänst en van huggare kunnat komma upp till.

Om behovet av ökad arbetskraft i skogarna råder självfallet endast en mening. Med hänsyn härtill skulle man kunna förvänta att de åtgärder statsmakterna sålunda vidtagit för att främja tillgången på arbetskraft i skogsbruket vore värda allt gillande. Så synes emellertid icke vara fallet. Tvärtom förefaller det som om den reaktion, som uppstått hos den ordinarie skogsarbetarstammen då de erfarit att riksarbetarna utöver huggningspriset fått uppbära intill 10 kr. och ibland mera per dag, varit av sådan art, att de ordinarie arbetarnas lust att kvarstanna i skogen blivit väsentligt avtrubbad. Man kan därför med fog sätta ifråga, huruvida någon ökad vedproduktion verkligen åstadkommits. I varje fall måste den vara helt obetydlig.

Det synes uppenbart, att endast mycket starka skäl skulle kunna motivera ett sådant avsteg från jämlikhet och rättvisa, som systemet med riksarbetarna innebär. Då sådana skäl knappast torde föreligga, synes det angeläget att systemet snarast ställas under avveckling. Mycket betydande skadeverkningar av psykologisk art kunna eljest befaras uppstå.

Under hänvisning till ovanstående anhålles,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa, att frågan om en avveckling av systemet med riksarbetarna i skogsbruket toges under övervägande.

Stockholm den 23 januari 1943.

Aron Gustafsson
i Lekåsa.
